

MATT HAIG, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014) sau *Câteva motive să iubești viața* (2015; Nemira, 2018). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi și ecranizată de Blueprint și Studio Canal. În 2016 a apărut și continuarea, *The Girl Who Saved Christmas*.

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care i-ar fi plăcut să le aibă în bibliotecă în copilărie.

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

Ediția a II-a

ilustrații

CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză

VERONICA D. NICULESCU

nemi

Scrisoare din partea autorului

Dragă cititorule,

Pe vremea când fiul meu, Lucas, avea șase ani, mi-a pus o întrebare.

El mereu mă întreba câte ceva. Încă o face, la treisprezece ani, dar nu ca atunci. Tocmai stinseserăm lumina la el în cameră, iar vocea îi plutea în întuneric:

- Tată, cum era Moș Crăciun când era copil?

Era o întrebare bună. Dar era târziu, eram obosit și trecuse demult ora lui de culcare.

- Nu știu, i-am răspuns. Chiar nu m-am gândit niciodată la asta.

Dar există anumite întrebări care nu dispar de la sine. Aceasta era una dintre ele. Așa că *am scris* un răspuns. Unul care îndeplinea toate lucrurile importante - puterile magice, pălăria roșie, renul, elfii, *speranța*. Am adăugat câteva personaje noi, de pildă, pe Spiridușa Adevărului și pe-un anumit șoricel.

Dar, când scrii o carte, nu știi, cu adevărat, care-i va fi destinul. Așa că nici eu n-am avut habar că o să fie ilustrată atât de frumos de către Chris Mould. Sau că va avea atâția cititori. Sau că va fi transformată într-un film.

Un film!

A fost visul meu să iau parte la filmări. Să mă plimb printre casele elfilor, pe lângă școala elfilor. Să văd cum sute de oameni fac un film strălucit, care a început ca o întrebare pusă în întuneric.

Ador filmul! M-am bucurat că regizorul Gil Kenan a fost inspirat de poveste, adăugându-i noi elemente fantastice, dar rămânând aproape de inima ei. A fost extraordinar să văd cum povestea capătă o altă viață, jucată de câțiva dintre cei mai grozavi actori de pe planetă.

Sper să vă placă filmul și cartea! Și, dacă așa va fi, s-ar putea să vă placă și celelalte cărți din serie, *Fetița care a salvat Crăciunul* și *Eu și Moș Crăciun*, cel puțin la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie să le scriu. Sau, dacă sunteți mai curând șoricci, s-ar putea să vă fie pe plac povestea cea mai nouă – *Un șoricel pe nume Miika*.

A fost partea cea mai amuzantă a vieții mele de scriitor, să pot să intru în Elfhelm și să găsesc acolo magie, ori de câte ori a fost nevoie de ea.

Sper să găsiți și voi un strop de magie acolo!

Crăciun Fericit!

Matt Haig

Pentru Lucas și Pearl

Un băiat obișnuit

Imposibil!

O veche înjurătură din limba elfă

Chiar acum veți citi adevărata poveste a lui Moș Crăciun.

Da. Moș Crăciun.

V-ați putea întreba cum de știu eu adevărata poveste a lui Moș Crăciun, așa că o să vă spun că n-ar trebui să puneți la îndoială asemenea lucruri. Cel puțin, nu chiar de la începutul unei cărți. În primul rând, nu-i politicos. Tot ceea ce trebuie să înțelegeți este că eu chiar știu povestea lui Moș Crăciun, fiindcă altfel de ce aș scrie-o?

Poate că voi nu îi spuneți Moș Crăciun.

Poate-i spuneți altfel.

Moșu' sau Moș Gerilă sau Santa Claus sau Sinterklaas sau Kris Kringle sau Pelznickel sau Papa Noél sau Burtosul Țăla Ciudat Care Vorbește cu Renii Și-Mi Dă Mie Cadouri. Sau poate că i-ați inventat voi un nume, doar al vostru, așa, să vă distrați. Însă, dacă ați fi elf, i-ați spune mereu Moș Crăciun. Spiridușii sunt cei care au început să-i spună Santa Claus și să răspândească numele ăsta doar ca să creeze confuzie, neastâmpărați cum sunt ei.

Însă, indiferent cum i-ați spune, important e că știți despre cine-i vorba și asta e tot ce contează.

Vă vine să credeți că a fost o vreme când nimeni nu știa despre el? O vreme când el era doar un băiețel obișnuit, pe nume Nikolas, care trăia într-un ținut îndepărtat, undeva prin Finlanda, și care nu se folosea deloc de magie, ci doar credea în ea și-atâta tot? Un băiat care știa foarte puține despre lume, în afară de gustul supei de ciuperci, de vântul aspru al nordului și de poveștile care i se spuneau. Și care avea o singură jucărie: o păpușă făcută dintr-un nap.

Dar viața lui Nikolas avea să se schimbe, într-un fel pe care nici el nu și l-ar fi imaginat vreodată. Aveau să i se întâmple niște lucruri.

Lucruri bune.

Și lucruri rele.

Lucruri imposibile.

Dar dacă sunteți vreunul dintre cei care cred că anumite lucruri sunt imposibile, atunci ar trebui să puneți imediat deoparte cartea asta. Mai mult ca sigur că nu e pentru voi.

Fiindcă această carte este plină de *lucruri imposibile*.

Încă mai citiți cartea asta?

Bine. (Elfii ar fi mândri.)

Atunci să începem!

Fiul unui tăietor de lemne

șadar, Nikolas era un băiat fericit.

Adică, de fapt, nu era.

V-ar fi zis că e fericit, dacă l-ați fi întrebat, și cu siguranță că încerca să fie fericit, dar uneori să fii fericit e o treabă destul de complicată.

Bănuiesc că vreau să spun că Nikolas era un băiat care credea în fericire, în același fel în care credea în elfi, în trol și-n spiriduși, dar, de fapt, nu văzuse niciodată cu ochii lui un elf, un trol sau un spiriduș și, tot așa, nici fericirea adevărată nu o cunoscuse. Cel puțin, nu vreme îndelungată. Nu era ceva așa de ușor de obținut. De pildă, de Crăciun.

Iată lista cu toate cadourile primite de Nikolas. În toată viața lui.

1. O sanie de lemn.
2. O păpușă cioplită dintr-un nap.

Asta-i tot.

Adevărul e că Nikolas avea o viață grea. Dar se descurca admirabil.

Nu avea frați sau surori cu care să se joace, iar orașul cel mai apropiat – Kristiinankaupunki (Kris-tii-nan-kau-punki) – era la mare depărtare. Să ajungi acolo dura chiar mai mult decât să-i pronunți numele. Și oricum, nici în Kristiinankaupunki nu era mare lucru de făcut, în afară de mersul la biserică sau uitatul în vitrina magazinului de jucării.

– Tată! Uite! Un ren de lemn! zicea Nikolas oftând cu nasul lipit de vitrina aceluia magazin cu jucării.

Sau:

– Uite! Un elf de jucărie!

Sau

– Uite! O păpușă rege, de pluș!

Iar o dată chiar a întrebat:

– Îmi iei și mie una?

A ridicat privirea spre chipul tatălui. O față lungă și îngustă, cu sprâncene groase și dese și-o piele mai dură decât a unor vechi pantofi purtați prin ploaie.

– Știi cât costă? l-a întrebat Joel, tatăl său.

– Nu, a zis Nikolas.

Iar atunci tatăl său a ridicat mâna stângă, cu degetele desfăcute. Nu avea decât patru degete și jumătate la mâna stângă, din cauza unui accident cu un topor. Un accident cumplit. Cu mult sânge. Și probabil că n-ar trebui să zăbovim prea mult

asupra lui din moment ce asta este o poveste de Crăciun.

- Patru ruble și jumătate?

Tatăl lui părea supărat.

- Nu. Nu. Cinci. Cinci ruble. Iar cinci ruble pentru un elf de jucărie e prea mult. Ai putea să-ți iei o căsuță cu banii ăștia.

- Dar, tati, eu am crezut că o căsuță costă o sută de ruble, nu-i așa?

- Nu fă pe istețul, Nikolas.

- Dar parcă tu mi-ai zis să mă străduiesc să fiu isteț.

- Nu și acum, a spus tatăl lui. Și, oricum, ce ți-ar trebui ție un elf de jucărie, când ai păpușa aceea din nap pe care ți-a făcut-o mama ta? Nu poți să zici și tu că napul este un elf?

- Ba da, tati, desigur, a răspuns Nikolas, fiindcă nu voia să-și supere tatăl.

- Nu-ți face griji, fiule. O să muncesc din greu și într-o bună zi o să fiu bogat, iar tu vei putea primi toate jucăriile pe care le vei dori și vom avea și-un cal *adevărat*, cu propria noastră trăsură, și-o să mergem cu ea la oraș de parcă am fi un rege și-un prinț!

- Să nu muncești prea din greu, tati, a zis Nikolas. Uneori mai trebuie să ne și jucăm. Iar eu *chiar sunt* fericit cu păpușa mea din nap.

Însă tatăl lui trebuia să muncească din greu. Tăia lemne cât era ziua de lungă, și asta zi de zi. Muncea de cum se lumina până se întuneca.

- Problema e că noi locuim în Finlanda, i-a explicat tatăl în ziua în care începe povestea noastră.

- Păi nu locuiește toată lumea în Finlanda? a întrebat Nikolas.

Era dimineață. Se îndreptau spre pădure, trecând pe lângă vechea fântână de piatră la care nu se puteau uita niciodată. Pământul era presărat cu un strat fin de zăpadă. Joel avea un topor la spinare,

iar lama lui scânteia în lumina soarelui rece al dimineții.

- Nu, a răspus Joel. Unii oameni locuiesc în Suedia. Și mai sunt și vreo șapte oameni care locuiesc în Norvegia. Poate chiar opt. Lumea-i un loc mare.

- Și care e problema dacă locuiești în Finlanda, tati?

- Copacii.

- Copacii? Dar credeam că-ți plac copacii. De asta îi tai.

- Da, dar copaci sunt peste tot. Așa că nimeni nu plătește mare lucru pentru...

Joel s-a oprit. S-a întors.

- Ce s-a întâmplat, tati?

- Mi s-a părut c-am auzit ceva.

N-au văzut însă nimic, doar mesteceni și pini, tufe de buruieni și iarbă neagră. Pe o creangă stătea o pasăre mică, cu piept roșu.

- Pesemne că n-a fost nimic, a zis Joel nu prea sigur.

Joel s-a uitat în sus la un pin uriaș, apăsând cu palma pe scoarța aspră.

- Asta-i.

A început să lovească cu toporul, iar Nikolas s-a apucat să caute ciuperci și fructe de pădure.

Nikolas nu avea decât o ciupercă în coș, când a zărit un animal în depărtare. Iubea animalele, dar de obicei vedea doar păsări, șoareci și iepuri. Uneori mai zărea și câte-un elan.

Dar acum era ceva mai mare și mai puternic.

Un urs. Un urs brun uriaș, cam de trei ori mai mare ca Nikolas, stând pe picioarele din spate și cu labele din față umplându-și gura cu fructe de pădure. Lui Nikolas a început să-i bubuie inima de emoție. A hotărât să se uite mai de aproape.

S-a apropiat în liniște. Acum era foarte aproape.

Îl știu pe ursul ăsta!

Clipa înfiorătoare când și-a dat seama că îl recunoaște pe urs a fost și cea în care a călcat pe o crenguță care a trosnit. Ursul s-a întors și s-a uitat țintă spre el.

Nikolas a simțit cum ceva îl apucă puternic de braț. S-a întors și l-a văzut pe tatăl său cum îl privește supărat.

- Ce faci? a șuierat tatăl. O s-o pățești.

Tatăl îl strângea așa de tare, încât durea. Dar apoi i-a dat drumul.

- Fii pădurea, i-a șoptit Joel.

Îi spunea asta adesea, ori de câte ori plutea prin preajmă un pericol. Nikolas nu pricepuse niciodată ce anume însemna. A rămas nemișcat. Dar era prea târziu.

Nikolas și-a amintit de o întâmplare când avea șase ani și era cu mama lui – mama lui cea veselă, care cânta și era rumenă în obraji. Se duseseră să ia niște apă de la fântână când văzuseră exact același urs. Mama îi spusese lui Nikolas să fugă înapoi în casuță, iar Nikolas fugise. Ea, nu.

Nikolas și-a privit tatăl cum apucă zdravăn toporul, dar se vedea că îi tremurau mâinile. L-a tras pe Nikolas înapoi, în spatele lui, în caz că ursul avea să atace.

- Fugi, i-a zis tatăl.

- Nu. Stau cu tine.

Nu era clar dacă ursul avea să-i atace. Probabil că nu. Probabil că era prea bătrân și obosit. Dar a răgjit spre ei.

Apoi, chiar în clipa aceea, s-a auzit un șuierat. Nikolas a simțit ceva vâjâindu-i pe lângă ureche ca o pană iute. Peste o clipă, o săgeată cu pene cenușii a străpuns copacul chiar lângă capul ursului. Ursul s-a lăsat jos în patru labe și s-a îndepărtat.

Nikolas și Joel s-au uitat în spatele lor, încercând să vadă cine trăsese, dar, în afară de pini, nu se vedea nimic.

- Probabil c-a fost vânătorul, a zis Joel.

Cu o săptămână înainte, găsiseră un elan rănit, care avea o săgeată de același fel, cu pene

cenușii, înfiptă în el. Nikolas își convinsese tatăl să ajute bietul animal. Îl privise cum adunase zăpadă și o apăsase în jurul răniei înainte să scoată săgeata.

S-au tot uitat printre copaci. A trosnit o rămurică, dar n-au văzut nimic.

- Bine, Crăciun, hai să mergem, a zis Joel.

Lui Nikolas nu i se mai spusese așa de mult timp.

Cu mult timp în urmă, tatăl său obișnuia să glumească și să se amuze în felul acesta. Le punea tuturor porecle. Mama lui Nikolas era „Cozonac“, deși o chema Lilja, iar Nikolas era poreclit „Crăciun“ fiindcă se născuse în ziua de Crăciun. Tatăl îi gravase porecla pe sania de lemn.

- Cozonac, ia te uită la el, băiețelul nostru, Crăciun.

Acum rareori i se mai spunea așa.

- Dar să nu te mai duci niciodată să trași cu ochiul după urși, bine? C-ai s-o pățești. Stai pe lângă mine. Ești, totuși, doar un băiețel.

Un pic mai târziu, după ce a tăiat la copaci vreme de o oră, Joel s-a așezat pe un ciot.

- Te-aș putea ajuta, s-a oferit Nikolas.

Tatăl său a ridicat mâna stângă.

- Uite ce se întâmplă când copiii de unsprezece ani folosesc toporul.

Așa că Nikolas a rămas cu privirea în pământ, căutând ciuperci și întrebându-se dacă o să fie vreodată amuzant să ai unsprezece ani.

